

VOOR DE ZIEKEN EN BEPROEFDEN

Een preek uitgesproken door C. H. Spurgeon in de Metropolitan Tabernacle, Newington.

Zeker, Job heeft tegen God gezegd: Ik heb Uw straf gedragen, ik zal niet meer verderfelijk handelen.

Leert U mij wat ik niet zie; als ik onrecht begaan heb, zal ik het niet meer doen. Job 34:31-32

Zelfs wanneer wij ons tot onze medemensen richten, behoren onze woorden passend te zijn. Daarom beschrijft Salomo de prediker als iemand die zoekt naar de juiste woorden, woorden die bij de gelegenheid passen. Wanneer wij ons tot hooggeplaatsten wenden, wordt deze noodzaak nog duidelijker; daarom letten mensen die een verzoek indienen aan het hof van vorsten uiterst zorgvuldig op hun woordkeuze. Hoeveel te meer moeten wij dan, wanneer wij tot de Heere spreken, zoals de tekst aangeeft, zorgvuldig nadenken over de gepastheid van onze woorden. Bepaalde taal mag nooit in de goddelijke aanwezigheid worden uitgesproken, en zelfs wat wel geoorloofd is, moet zorgvuldig worden overwogen en met plechtige nederigheid worden verwoord. Daarom doet Elihu er goed aan woorden te gebruiken die geschikt zijn om tot God te spreken.

Mogen onze lippen altijd worden bewaakt als door een waakzame wachter, zodat er niets wordt uitgesproken dat de Allerhoogste oneer aandoet. In de goddelijke aanwezigheid, en daarin verkeren wij altijd, is het onze plicht om met dubbele waakzaamheid te letten op elk woord dat uit onze mond voortkomt.

Bedenk dat een gedachte voor God hetzelfde gewicht heeft als een uitgesproken woord. Voor mensen geldt dat niet; wij kennen elkaars gedachten niet, tenzij ze door woorden of andere zichtbare tekenen worden geuit. Maar God doorgrondt het hart. Voor Hem is een gedachte als een woord dat weliswaar nooit hardop is uitgesproken, maar toch werkelijk gesproken is. Hij hoort in onze ziel veel wat nooit over onze lippen komt. Geliefden, er zijn gedachten die ongepast zijn en die wij in de aanwezigheid van de Heere niet mogen koesteren. Daarom is het goed voor ons, vooral voor degenen onder ons die beproevingen doormaken, om zeer waakzaam te zijn ten aanzien van onze gedachten, opdat de Heere ons niet in ons hart dingen hoort zeggen die Zijn Geest bedroeven

en Hem tot jaloezie prikkelen.

O heilige van God, u bevindt zich nooit buiten de onmiddellijke aanwezigheid van uw hemelse Vader. Wees daarom zorgvuldig in al uw gedachten, opdat u niet zondigt in de verborgen kamers van uw innerlijk en God onterecht beschuldigt. Elihu leert ons wat wij behoren te denken en te zeggen: “Het is gepast om tot God te zeggen: Ik heb Uw straf gedragen, ik zal niet meer verderfelijk handelen. Leer mij wat ik niet zie; als ik onrecht heb gedaan, zal ik het niet meer doen.”

Wij zullen ons eerst richten op de vraag hoe deze tekst van toepassing is op hen die tuchtiging ondergaan. Vervolgens zullen wij nagaan of er ook een les in schuilt voor hen die momenteel niet getuchtigd worden. Ten derde zullen wij in deze tekst zoeken naar een boodschap voor hen die geen kinderen van God zijn en daarom niets weten van de pijnlijke roede van deze vaderlijke tuchtiging. Misschien richt God Zich ook tot hen door middel van deze woorden; moge Zijn Heilige Geest daarvoor de weg openen.

I. Maar laten we eerst, beste vrienden, de tekst in zijn meest voor de hand liggende betekenis bekijken, namelijk als een boodschap gericht aan DEGENEN DIE BEPROEFD WORDEN.

De lessen van deze wijze man zijn in het bijzonder gericht tot hen die beproeving ondergaan. Er worden hun drie taken opgelegd, of beter gezegd, drie voorrechten voorgehouden, waarvoor zij de Heilige Geest moeten smeken om die te mogen beoefenen. De eerste les is dat het gepast is de beproeving die de Heere oplegt te dragen en tot God te zeggen: “Ik heb het gedragen.” Het woord “tuchtiging” komt in het Hebreeuws eigenlijk niet voor, al helpt het om de zin duidelijk te maken. Letterlijk kan het worden vertaald als “ik draag” of “ik heb gedragen”.

Het is het zacht geworden hart dat tot God zegt: “Ik draag alles wat U mij oplegt; ik heb het gedragen, ik draag het nog steeds en ik zal het blijven dragen, wat U ook bepaalt. Ik onderwerp mij geheel aan U en aanvaard de last die U mij geeft.” Lieve vrienden, zo behoren wij te spreken, en als ons hart oprecht is, zullen wij dat ook doen.

Wij moeten ons hier met vreugde aan onderwerpen, want geen enkele beproeving overkomt ons toevallig. Wij worden niet overgelaten aan de gedachte dat alles zomaar gebeurt, los van Gods bestuur. Wij weten dat er geen druppel bitterheid in onze beker komt, tenzij de wijsheid van onze hemelse Vader die daarin heeft gelegd. Wij leven niet in een wereld die door engelen wordt bestuurd, maar in een wereld waarin God Zelf alles regeert. Zullen wij dan in opstand komen tegen

de Allerhoogste?

Zullen wij Hem niet laten doen wat Hem behaagt? Zullen wij onze mond niet in stilte houden, nu wij weten dat ook het moeilijke uit Zijn hand komt? Als wij Zijn kinderen zijn, zou dit de grondtoon van ons hart moeten zijn: “Hij is de HEERE; laat Hij doen wat goed is in Zijn ogen.”

Bovendien moeten wij alles verdragen, niet alleen omdat de Heere het beschikt, maar ook omdat Hij alles beschikt met een wijs, liefdevol en heilzaam doel. Hij schept geen behagen in het lijden. Hij verheugt Zich niet in de smart van Zijn kinderen. Wanneer beproeving komt, is dat altijd met een doel. En als mijn lijden een doel van God dient, zou ik er dan aan willen ontsnappen? Als Zijn eer daardoor wordt bevorderd, zou ik dan niet zelfs verlangen om daaraan dienstbaar te zijn, al betekent het dat ik zwijgend moet lijden?

Ja, geliefden, omdat wij weten dat God Zijn kinderen alleen uit liefde en met een bepaald doel beproeft, moeten wij bereid zijn alles te aanvaarden wat Hij ons oplegt. Daarbij komt nog Zijn belofte dat alle dingen meewerken ten goede. Onze beproevingen hebben dus niet alleen een doel, maar een doel dat goed is voor onszelf. Elk onderdeel van de roede van onze hemelse Vader draagt daaraan bij.

Zullen wij dan de beker die onze Vader ons geeft niet drinken? Het is geen gif, maar een geneeskrachtig medicijn. Laten wij die zonder klagen aannemen, ja, tot de laatste druppel leegdrinken, en zeggen: “Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.” Het leven van een christen behoort gekenmerkt te worden door voortdurende onderwerping aan Gods wil. Hij moet zijn eigen wil terzijde stellen door te zeggen: “Niet mijn wil,” en vervolgens de Heere ernstig bidden: “Uw wil geschiede.” Hij moet niet alleen buigen, maar ook instemmen, ja, zich met heel zijn hart verenigen met alles wat God beschikt.

Geliefde vrienden, wij mogen ons niet tevredenstellen met een koude berusting die zegt: “Zo is het nu eenmaal, dus ik moet het maar accepteren.” Dat is niet de houding van christelijke genade; zelfs heidenen zijn daartoe in staat. De stoïcijn aanvaardde zijn lot, en ook anderen doen dat nog steeds. Maar wij moeten verder gaan dan gevoelloze onderwerping. Wij mogen ons hart niet zo verharderen dat het niet meer geraakt wordt door het lijden. Een tuchtiging die geen pijn doet, heeft haar doel gemist. Zoals Salomo zegt, is het juist door de pijn dat het hart wordt gereinigd. Als de pijn slechts oppervlakkig is, zal er weinig vrucht uit voortkomen.

De apostel zegt: “Ook al wordt u nu voor een korte tijd bedroefd door allerlei verzoeken.” Het zijn dus niet alleen de beproevingen zelf, maar ook het verdriet dat daaruit voortkomt, dat voor ons noodzakelijk is. God wil niet dat Zijn kinderen worden als een os of een ezel, met een dikke huid die ongevoelig is voor slagen, maar dat wij juist teder en gevoelig zijn.

Er bestaat namelijk zoiets als het verachten van de tuchtiging van de Heere, wanneer iemand zo hard wordt dat hij als het ware weigert nog een traan te laten of een zucht te slaken. Laten wij daarvoor oppassen.

Aan de andere kant mogen wij tegenslagen ook niet met een opstandige houding tegemoet treden. Het is moeilijk om niet te reageren op prikkels, zoals een os die, wanneer hij wordt geprikt, woedend uithaalt en daardoor de prik alleen maar dieper in zichzelf drijft. Zo kunnen ook wij gemakkelijk vervallen in klagen en denken dat God te streng met ons handelt. In zo’n geest gaan wij als het ware de strijd aan met een zee van moeilijkheden. Maar door ons te verzetten, maken wij er geen einde aan; integendeel, wij verergeren alles alleen maar. Door een trotse en mopperende houding halen wij slechts nieuwe beproevingen over ons heen, want God keert Zich tegen de hoogmoedigen.

Beste vrienden, ook wij moeten als gelovigen in de Heere niet wanhopen wanneer wij met moeilijkheden worden geconfronteerd, want dat is niet het dragen van het kruis, maar eronder bezwijken. Wij behoren de last die ons is opgelegd op te nemen en te dragen, en niet weg te zinken in een slecht humeur of klagend te zeggen dat wij niet verder kunnen.

Sommigen verkeren in een zeer sombere gemoedstoestand. Hun neerslachtige geest mompelt dat, als God zo streng met hen wil handelen, zij zich daar wel aan moeten onderwerpen. Maar zij hebben alle moed en alle geloof verloren, en het enige wat zij nog verlangen, is toestemming om te sterven.

Een kind van God mag echter niet klagen. Hij heeft nog niet tot bloedens toe weerstand geboden in de strijd tegen de zonde; en zelfs als dat wel zo was, zou hij nog zeggen: “Al zou Hij mij doden, toch zal ik op Hem hopen.” Aangezien Jezus, de Man van smarten, nooit mopperde, past het Zijn volgelingen niet om dat wel te doen.

Wij moeten onze ziel bewaren in geduld. Misschien lijkt het u gemakkelijker dat ik dit zeg dan dat ik het zelf doe; en toch kan een heilige, door de almachtige genade van God, het uiterste verdragen: het uiterste van volharding, van lijden, van verlies, ja zelfs van de dood zelf. Hij kan als het ware

dagelijks sterven en toch overwinnen door een godzalig leven, omdat God Zelf in hem werkt, zowel het willen als het werken, naar Zijn welbehagen. Daarom is geen zwakheid te groot, geen beproeving te zwaar en geen weg van lijden te donker voor wie door Christus wordt gedragen.

De christen mag het kruis dat God hem oplegt dus niet behandelen zoals zojuist beschreven, maar moet het nederig aanvaarden, zijn ogen op de Vader richten en zeggen: “Als Uw kind zou ik nog veel zwaardere slagen kunnen verwachten, want tuchtiging in Uw huis vraagt om de roede, en het is goed dat ik die elke dag vrees.”

Het kind van God moet beseffen dat het de trouw van de Heere is die hem treft, en dat elke slag doortrokken is van liefde. Alles wat ons boven de afgrond van de hel verheft, is al pure genade. Zelfs als wij vijftig jaar ziek in bed zouden liggen en nauwelijks een moment zonder pijn zouden zijn, zouden wij nog dankbaar moeten zijn voor elke pijscheut, nu onze zonden zijn vergeven en Christus ons als Zijn kinderen heeft aangenomen.

Daarom moeten wij de Heere ook in onze zwakheid blijven danken en loven, ondanks al het lijden. Wij, die de goddelijke toorn verdiend hebben, worden geroepen om Zijn tuchtiging in nederigheid te dragen.

Wij moeten de tuchtiging met nederige onderwerping ontvangen en ons aan God overgeven, opdat Hij met ons zal blijven doen wat Hij tot nu toe heeft gedaan. Daarbij mogen wij niet naar rechts of naar links afdwalen, maar mogen wij Hem vragen – indien het Zijn wil is – de last weg te nemen, de pijn te genezen en ons te verlossen van verlies of ander leed, terwijl wij toch ruimschoots plaats laten voor volledige berusting in de geest.

Goud mag zich niet verzetten tegen de goudsmid, maar moet zich onmiddellijk laten optillen om in de smeltkroes en in het vuur te worden geworpen. Evenzo mag het graan op de dorsvloer geen eigen wil hebben, maar moet het bereid zijn de slagen van de dorsvlegel te verdragen, zodat het kaf van de kostbare tarwe kan worden gescheiden.

Wij zijn niet ver verwijderd van de zuivering van slakken en kaf wanneer wij volledig bereid zijn elk proces te ondergaan dat de goddelijke wijsheid ons oplegt. Het eigen ik en de zonde zijn nauw met elkaar verweven en zullen nooit uit eigen beweging van elkaar worden gescheiden; zolang ons eigen ik ongebroken blijft, behoudt het zaad van de zonde nog steeds een rijke levenskracht. Maar wanneer het niet langer om ‘onszelf’ gaat, maar om ‘Christus die in ons leeft’ – dan zijn wij dicht bij

het doel gekomen waartoe God ons heeft geroepen en waarnaar Hij ons door Zijn Geest leidt.

Maar we moeten nog verder gaan: we moeten tuchtiging met vreugde ontvangen. Dat is een moeilijke les, maar wel een die de Trooster ons kan leren: vreugde vinden in het feit dat God Zijn wil doet. Weet u wat het betekent om u oprecht te verheugen over iets wat u liever niet zou doen? U had het liever niet gedaan, maar u beseft dat het iemand van wie u houdt vreugde schenkt; plotseling wordt die vervelende taak een genot. Heeft u nooit het gevoel gehad, toen iemand die u zeer dierbaar was ziek en zwak was, dat u graag een poosje de pijn zou dragen om de zieke wat rust te gunnen? Zou u het niet als een voorrecht beschouwen om zelf een tijdje ziek te zijn, zodat uw geliefde een periode van gezondheid zou kunnen ervaren? Laat datzelfde motief, maar dan in veel grotere mate, uw hart beheersen.

Streef ernaar te kunnen zeggen: “Wat God behaagt, behaagt ook mij. Heere, als het Uw wil is, laat het dan ook mijn wil zijn. Mogen de slagen zich zelfs vermenigvuldigen, als U daardoor meer wordt geëerd en ik op enigerlei wijze tot Uw eer mag zijn.”

Wanneer onze harten door de Geest zacht worden gemaakt, wordt het kruis zoet en komt onze wil in overeenstemming met de wil van God. Wij moeten leren spreken in de geest van Elihu: “Ik heb het gedragen en ik zal het blijven dragen; ik heb mij er volledig aan onderworpen.” Onze wil behoort zo kneedbaar te zijn als klei op de draaischijf van de pottenbakker, of als was in de hand van de kunstenaar. Dat is de eerste les voor ieder die lijden moet doorstaan. De volgende plicht is dat wij afstand doen van de zonde die mogelijk aanleiding heeft gegeven tot de tuchtiging. “Het is gepast om tegen God te zeggen: Ik heb Uw straf gedragen, ik zal niet meer verderfelijk handelen.”

Er bestaat immers een verband tussen zonde en lijden. Het zou echter verkeerd zijn om te concluderen dat iedereen die lijdt daarom schuldiger is dan anderen. Dat was de fout van de vrienden van Job, een fout die ook vandaag nog vaak wordt gemaakt. Toch is het goed dat degene die lijdt zijn eigen situatie onderzoekt, met een maatstaf die wij niet zomaar op hem mogen toepassen. Hij behoort zich af te vragen: “Is er geen verband tussen deze tuchtiging en de zonde die in mij leeft?” Daarbij moet hij waken dat hij zichzelf niet onrechtvaardig veroordeelt, zelfs niet voor God, zodat hij niet in onnodig verdriet vervalt. Want er zijn ook beproevingen die van God komen, niet vanwege zonden uit het verleden, maar juist om toekomstige zonden te voorkomen.

Er zijn ook strenge snoeiwerkzaamheden die bedoeld zijn om ons te helpen meer vrucht te dragen:

ze worden niet gezonden omdat we geen vrucht hebben gedragen, maar omdat we vruchtbare takken zijn en het waard zijn om gesnoeid te worden. “Elke rank die vrucht draagt, reinigt Hij, opdat zij meer vrucht draagt.” Er zijn ook tuchtigingen die worden gezonden als een middel tot beproeving, toetsing en bewijs, zowel ter ere van God als om Zijn macht te openbaren; maar ook ter troost van anderen, opdat bange heiligen mogen zien hoe zwakke en kwetsbare mensen het zwaarste kruis omwille van Christus kunnen dragen en eronder zegevieren. Wij kunnen er niet zeker van zijn dat elke beproeving ons overkomt vanwege een daadwerkelijk begaan zonde; toch is het het beste voor ons om strenger voor onszelf te zijn dan wij voor anderen zouden zijn, en ons altijd af te vragen: “Is er geen reden voor deze tuchting? Zou er iets kunnen zijn waarvan God mij wil verlossen, of iets dat Hem heeft bedroefd en Hem ertoe heeft gebracht mij te bedroeven?”

Broeders en zusters, ik dring er bij u op aan om nooit mild voor uzelf te zijn. Zelfs de besten onder ons zijn op zijn best slechts mensen, en zelfs op ons best hebben wij veel te betreuren in de aanwezigheid van de Allerhoogste. Het is goed om altijd ontevreden te zijn over onszelf, en te streven naar iets dat nog verder voor ons ligt; om altijd te bidden dat de gelijkenis van Christus volledig in ons gevormd moge worden. Er worden vaak doornen in het nest gelegd, opdat wij naar verborgen kwaad mogen zoeken. “Zijn de vertroosting Gods u te klein? En schuilt er enige zaak bij u?” Is er een nederlaag geweest bij Ai? Zou er een Achan in het kamp kunnen zijn? Heeft een verrader niet een prachtige Babylonische mantel en een goudstaaf op een geheime plaats verborgen? Geeft beproeving niet een aanwijzing dat er misschien iets mis is? Geliefden, ik vraag mijzelf en ik vraag u om nu niet alleen naar uw uiterlijke karakter te kijken, maar ook naar uw persoonlijke leven en uw wandel voor God, en te zien of er geen tekort is.

Is er onrust in het gezin? Hebt u zich tegenover uw kinderen en het personeel altijd gedragen zoals het een vader en een heer betaamt? Stel uzelf die vraag. Uw kind doet u verdriet. Maar, goede moeder, bent u zelf altijd zo godvruchtig geweest tegenover uw kind als u had moeten zijn? Is het mogelijk dat het gedrag van uw kind jegens u een weerspiegeling is van uw eigen houding tegenover uw hemelse Vader? Ik zeg dit niet om uw verdriet te verzwaren, maar opdat u het kwaad dat de Heere vertoornt kunt aanwijzen en uit de weg ruimen. Hebt u verliezen geleden in uw zaken?

Weet u zeker, broeder, dat u, toen u geld verdiende, dit altijd op de juiste manier voor God hebt gebruikt? Was u een goede rentmeester? Gaf u de Heere wat Hem toekomt, de heilige tiende van alles wat u bezat? Of bent u misschien te zelfzuchtig geweest? Zou dat de reden kunnen zijn dat u

van rijkdom tot armoede bent gekomen? Wordt uw lichaam door beproeving getroffen? Is er dan misschien iets mis geweest met uw levenswijze? Heeft het vlees de overhand gekregen over de geest? Is er sprake geweest van een gebrek aan volledige toewijding aan de Heere?

Treft de beproeving iemand die u lief is? Misschien bent u zich van de oorzaak niet bewust, maar onderzoek het toch, geliefde vrienden. Doorzoek uw hele leven, zoals de verkenners vroeger Kanaän onderzochten. Als uw zonde openlijk zichtbaar is, hebt u eigenlijk geen tuchtiging nodig om daarop gewezen te worden; dat zou u zelf al moeten zien. Maar er kan ook een verborgen zonde zijn tussen u en uw Heere, en juist daarvoor kan Hij u tuchtiging hebben gezonden. Zoek die dan ernstig en oprecht op.

U begrijpt dat ik niet bedoel dat de Heere u voor uw zonden straft zoals een rechter een misdadiger straft, want dat doet Hij niet. Hij heeft de straf voor de zonde op Christus gelegd, en Christus heeft die gedragen als een daad van rechtvaardige vergelding. De Heere tuchtigt echter als een vader Zijn kind, en dat nooit zonder reden. Daarom spoor ik u aan om na te gaan of er misschien een oorzaak is voor deze huidige, pijnlijke tuchtiging. Verval nooit in de dwaling van hen die menen dat zonde bij Gods kinderen een kleinigheid is. Integendeel, als er ergens een plaats is waar zonde bijzonder afschuwelijk is, dan is het juist bij een kind van God. Daarom zegt de tekst: “Ik zal niet meer verderfelijk handelen.” Zonde is iets dat God tegenstaat; Hij kan het niet verdragen.

Ik zou het al erg vinden om een uitslag op iemands gezicht te zien, maar nog veel erger zou het zijn als het het gezicht van mijn eigen kind betrof. Zo is het ook met de zonde. Zij valt des te meer op bij een goed mens. Een inktvlek op een zwarte doek valt nauwelijks op, maar op een witte ziet u die onmiddellijk, juist vanwege de helderheid van het linnen dat erdoor wordt bevlekt. U, kind van God, weet dat naarmate u meer geheiligd bent en dicht bij God leeft, de zonde des te zwaarder weegt in Zijn ogen. Het is iets groots en ontzagwekkends om dicht bij God te leven. Ik vraag mij af of u mij hierin kunt volgen.

Het is een zeer delicate zaak om als begunstigd hoveling aan de zijde van een vorst te wandelen. Gunstelingen moeten hun stappen zorgvuldig zetten, want hoewel zij dicht bij de koning staan, weten zij maar al te goed hoe snel zij uit hun hoge positie kunnen vallen. Wij dienen een jaloerse God. Daarom klinkt deze indringende vraag: “Wie onder ons kan verblijven bij een verterend vuur? Wie onder ons kan verblijven bij een eeuwige gloed?” God is dat verterende vuur, God is die

eeuwige gloed. Wie van ons kan bij Hem wonen? Het antwoord luidt: “Hij die wandelt in gerechtigheid en oprecht spreekt, die zal wonen op de hoogten; bergvestingen op de rotsen zullen zijn veilige schuilplaats zijn.” Maar alleen de mens die nauwgezet op zichzelf let, zal in staat zijn dat felle licht te verdragen dat rondom Gods troon straalt, die verterende vlam die God zelf is, zoals de apostel zegt: “Want onze God is een verterend vuur.”

De vrouw van Caesar moest niet alleen onberispelijk zijn, maar ook boven elke verdenking staan. Zo moet ook het karakter zijn van het kind van God dat, zoals Mozes, in de nabijheid van de Heere leeft, dat op de bergtop staat en weet wat het betekent om, als het ware, veertig dagen in gemeenschap te zijn met de Allerhoogste.

Geliefde vrienden, ik dring er bij u op aan om zorgvuldig te onderzoeken welke overtreding tot deze terechtwijzing heeft geleid. Het kan zijn dat het in uw geval een zonde is die bij een ander nauwelijks als zonde zou worden beschouwd. Een ander zou dezelfde fout uit onwetendheid kunnen begaan, maar omdat u beter weet, weegt zij bij u des te zwaarder. De Heere zal geheiligd worden in hen die tot Hem naderen, en wee degenen die zichzelf verontreinigen.

De derde les in deze tekst leert hen die lijden dat het zowel hun plicht als hun voorrecht is om te vragen om meer licht. De tekst zegt: “Leer mij wat ik niet zie; als ik onrecht heb gedaan, zal ik het niet meer doen.” Ziet u hoe waardevol dit is? Het is het kind van God dat ontwaakt is en aandacht heeft gekregen voor de zonde waarop de tuchtiging wijst. En omdat hij niet al het kwaad in zichzelf kan overzien, wendt hij zich tot zijn God met dit gebed: “Leer mij wat ik niet zie.”

Geliefde vrienden, wanneer u terugkijkt op uw verleden en uw hart onder de loep neemt, ziet u uw zonde misschien niet, want wellicht ligt deze juist daar waar u het minst verwacht. U hebt op de verkeerde plek gezocht. U denkt dat u op één gebied zwak bent, maar misschien bent u juist in de tegenovergestelde richting veel zwakker. Nergens maken mensen meer fouten als het om hun eigen karakter gaat. Ik kende een broeder die toegaf dat hij het aan standvastigheid ontbrak, terwijl hij in mijn ogen een van de meest koppige mannen was die ik kende. Een ander klaagde dat hij te snel emotioneel werd, terwijl ik dacht: zou ik een ijskelder moeten vullen, dan hoefde ik hem daar alleen maar in te zetten. Mensen beoordelen zichzelf vaak verkeerd. Ongevoelige mensen denken dat ze te zachtaardig zijn, en egoïsten zien zichzelf als slachtoffers die zich opofferen voor het welzijn van anderen.

Het kan dus zijn dat u in de ene richting naar zonde hebt gezocht, terwijl uw fout juist aan de andere kant ligt. Bid daarom: “Heere, doorzoek mij en beproef mij; leer mij wat ik niet zie.” Onthoud, broeders, dat onze ergste zonden zich juist kunnen verbergen te midden van onze heiligste bezigheden. O, hoe listig verschuilen deze kwaden zich. Niet tussen het onkruid en de brandnetels van de mesthoop, nee, maar tussen de lelies en rozen van de tuin. Daar liggen zij verborgen, midden in de bloemkelken. Zij verschijnen niet als duivels met drakenvleugels in onze ziel, maar als engelen van het licht, met vleugels in de kleuren van de regenboog. Zij komen als schapen die er gezond en onschuldig uitzien, maar in werkelijkheid zijn het wolven in schaapskleren.

Wees daarom uiterst waakzaam, juist waar het heilige zaken betreft. In zulke momenten staan wij het dichtst bij God, en daarom wordt verontreiniging daar ook des te sneller gevolgd door de tuchting van onze hemelse Vader. Misschien ligt uw zonde verborgen onder iets dat u zeer dierbaar is. Jakob zocht ijverig naar de afgodsbeelden, de terafim die Laban aanbad, maar hij kon ze niet vinden. Hij wilde Rachel niet lastigvallen, en Laban evenmin; een geliefde vrouw en dochter mocht niet worden verstoord. Zij zat rustig op het zadel van de kameel, maar juist daar had zij de afgodsbeelden verborgen.

Zo kan het ook bij u zijn. Er is misschien een deel van uw leven dat u liever niet onderzoekt. Het is een gevoelig punt, iets waar u zich diep door geraakt voelt zodra iemand het maar aanraakt. Juist daar kan de zonde zich verschuilen. Mijn broeders en zusters, laten wij eerlijk zijn voor de Heere.

Laten we oprecht verlangen om te ontdekken waar we de fout ingaan, en met heel ons hart verlangen om weer op het juiste pad te worden gebracht. Maar laten we ook eerlijk zijn: willen we onze gebreken werkelijk kennen? Zijn er gedeelten in de Bijbel die we liever vermijden? Als dat zo is—als er een passage is die u moeite kost—ga die innerlijke strijd dan niet uit de weg. Worstel ermee, maar onderwerp u uiteindelijk volledig aan het Woord van God. En wat als er een leerstelling is waarvan u diep van binnen overtuigd bent dat zij waar is, terwijl uw vrienden die niet geloven? Misschien vreest u dat zij u als een ketter zullen zien als u die overtuiging omarmt. Is dat de reden dat u aarzelt om haar verder te onderzoeken?

O, beste vrienden, laten wij alle vormen van oneerlijkheid afleggen. Er is al zoveel daarvan de kerk binnengeslopen dat velen dingen niet meer zien die eigenlijk glashelder zijn. Niet omdat zij ze niet kunnen zien, maar omdat zij ze niet willen zien; de waarheid zou hun te veel kunnen kosten.

Sommigen verdoezelen of verbergen delen van de Schrift die voor hen moeilijk zijn, bijvoorbeeld vanwege hun verbondenheid met een kerk of hun positie binnen een bepaalde kring. Dat is verwerpelijk. Het hoeft ons dan ook niet te verbazen als God degene straft die zich hieraan overgeeft.

Wees oprecht, broeder. U kunt God niet misleiden; probeer het niet. Vraag Hem om u grondig te doorzoeken. Laat uw gebed zijn: “Laat een louterend vuur door mijn hart gaan, met een krachtige vlam die alles verteert wat leugenachtig is, alles wat onheilig, egoïstisch en aards is, zodat ik volledig toegewijd mag zijn aan de Heere, mijn God.” Zo behoren wij met onze beproevingen om te gaan: “Leer mij wat ik niet zie; als ik onrecht heb gedaan, zal ik het niet meer doen.”

“Ach,” zegt iemand, “we kunnen toch niet zeggen dat we geen ongerechtigheid meer zullen doen.” Inderdaad, het is veel gemakkelijker om dat te zeggen dan om het in praktijk te brengen. Daarom is het niet goed om zulke woorden te spreken, tenzij wij dat doen in een evangelische gezindheid, volledig vertrouwend op Gods kracht. Want wie zegt: “Ik zal geen ongerechtigheid meer doen,” en daarbij op eigen kracht steunt, begaat op dat moment al ongerechtigheid. Hij verheft immers zijn eigen kunnen boven God. Toch moet er diep in ons hart een oprecht verlangen zijn om ons van alle ongerechtigheid af te keren.

Er moet een ernstig en hartelijk voornemen zijn: zoals Paulus de adder van zich afschudde in het vuur, zo moeten ook wij, met Gods hulp, de zonde van ons afschudden, wat die ook is. Juist die zonde die ons in beproeving brengt, of die maakt dat de Heere het licht van Zijn aangezicht voor ons verbergt. O, hoe graag zou ik mijn geliefde, beproefde broeders en zusters willen aansporen om deze kostbare vrucht van de verdrukking na te jagen. Moge ieder van ons die ontvangen wanneer de beproeving komt, zodat wij nooit de zoete vrucht van deze bittere boom missen.

God zegene u die beproefd wordt en geve u kracht in uw verdriet. Maar bovenal, moge Hij u heiligen door de beproeving. Dat is het belangrijkste. Want hoe fel de vlammen ook zijn, als u erdoor gelouterd wordt, is alles gewonnen.

II. En nu zal ik deze tekst gebruiken voor DEGENEN ONDER ONS DIE NIET GETUCHTIGD WORDEN.

Wat zegt deze tekst ons wanneer wij niet door tegenslag worden getroffen? Zegt hij niet dit: als iemand die wél door lijden gaat kan zeggen: “Ik zal het dragen,” en zijn juk met overgave op zich

neemt, hoeveel te meer zouden u en ik dan ons dagelijkse juk van christelijke arbeid met vreugde moeten dragen? Broeder, zuster, wordt u wel eens moe? Vraagt de zondagsschool u te veel? Begint die bijbelklas als een last te voelen? Is het huis-aan-huisbezoek een sleur geworden? Brengt het uitdelen van evangelietraktaten alleen nog eentonigheid en verveling met zich mee? Kijk dan eens naar die geliefde heilige van God, die al maandenlang ziek op bed ligt, zo lang dat het bed hard onder hem is geworden. Hij draait zich van de ene zijde naar de andere, maar vindt geen rust: 's nachts geen slaap, overdag geen verlichting. Zou u met hem willen ruilen?

Luister dan hoe hij, midden in zijn pijn, zwakheid en armoede, God blijft loven. Geeft u werkelijk de voorkeur aan uw eigen omstandigheden boven de zijne? Aanvaard dan uw deel met vreugde en geef uw ziel met toewijding over aan de dienst van de Heere. De grote Aanvoerder zou anders wel eens kunnen zeggen: "Wat? Bent u het marcheren moe? Dan stuur Ik u terug naar de loopgraven, om daar stil te liggen totdat u de last van ledigheid voelt. Bent u het vechten moe? Dan zult u in het ziekenhuis belanden, met gebroken kracht, en daar wegwijnen. Dán zult u begrijpen wat gedwongen stilstand betekent."

Als ik één boodschap mag doorgeven vanuit mijn ziekbed, dan is het deze: als u later geen spijt wilt hebben wanneer u gedwongen wordt stil te liggen, werk dan zolang u kunt. Als u uw ziekbed zo draaglijk mogelijk wilt maken, zorg er dan voor dat het niet overschaduwd wordt door de bittere gedachte dat u uw tijd hebt verspild toen u nog gezond en sterk was. Vroeger zeiden mensen tegen mij dat ik mijn gezondheid zou ruïneren door zo vaak te prediken. Maar als dat zo is, dan ben ik daar dankbaar voor. Ik zou het opnieuw doen. Als ik vijftig keer zoveel kracht had, zou ik die met vreugde inzetten, ja, zelfs verbruiken, in de dienst van de Heere Jezus Christus.

Jonge mannen, u die sterk bent: strijd tegen het kwaad en dien de Heere zolang u kunt. U zult er nooit spijt van krijgen dat u alles hebt gedaan wat in uw vermogen lag voor onze gezegende Heere en Meester. Stel niets uit. Doe vandaag wat u kunt doen. Zoals geschreven staat: "Alles wat uw hand vindt om te doen, doe dat naar uw vermogen."

We hebben nog een woord voor degenen die sterk en gezond zijn. Zouden Gods zegeningen ons er niet toe moeten brengen onze zonden onder ogen te zien? Tucht wijst met een donkere vinger naar onze tekortkomingen, maar zou Gods liefde, met haar hand vol schitterende juwelen, niet hetzelfde moeten doen? Heere, schenkt U mij gezondheid? Spaart U mijn vrouw en kinderen? Geeft U mij

genoeg, ja, zelfs overvloed? Is er dan, Heere, iets in mij dat U verdriet doet? Koester ik iets in mijn hart dat Uw Geest bedroeft? Laat Uw liefde mij leiden, opdat ik van deze dingen bevrijd mag worden.

Er staat zo treffend geschreven: “Wees niet als een paard, als een muildier, dat geen verstand heeft. Zijn bek houdt men in toom met bit en toom; dan kan hij u niet te na komen.” Een kind heeft slechts één blik van zijn vader nodig en komt meteen naar hem toe. Maar een paard of een ezel doet dat niet, het moet met een bit, en soms zelfs met harde middelen worden geleid voordat het gehoorzaamt.

U bent een mens, gedraag u dus niet als een dier. Toch gedragen sommige kinderen van God zich zo. Zij luisteren niet naar Zijn stem, en daarom moet Hij hen tuchtigen, want Hij wil dat Zijn kinderen Hem gehoorzamen. Als zij zich laten leiden door de koorden van Zijn liefde, is dat goed; maar als zij dat weigeren, zullen zij door de roede worden geleid. Wie zich gedraagt als een paard of een muilezel, zal ook als zodanig worden behandeld, of zal in ieder geval reden hebben om dat te denken. Soms is het juist noodzakelijk dat iemand op deze manier wordt behandeld, om hem van zijn koppigheid te bevrijden en hem de gevolgen van zijn dwaasheid te laten inzien. Laat Gods goedheid voor ons zijn als een zacht, genezend medicijn. Dan zullen bittere remedies niet nodig zijn.

Nogmaals: zou het niet zo moeten zijn dat wij, terwijl wij Gods genade genieten, ernaar verlangen om door het licht van Zijn liefde doorgrond te worden? Zouden wij dat goddelijke licht niet willen gebruiken om al onze zonden te ontdekken en te overwinnen? Toch zijn er christenen die daartoe niet bereid zijn. Zij hebben bijvoorbeeld een slecht humeur en zeggen dan: “Ach, zo ben ik nu eenmaal.” Weg met zulke goddeloze zelfrechtvaardiging. Het is zinloos om te zeggen: “Ik kan er niets aan doen, het is mijn temperament.”

Als Gods genade uw temperament niet overwint, zal juist dat temperament uw ondergang worden. Als dit soort excuses geldig zouden zijn, zou er geen enkele zonde bestaan, hoe weerzinwekkend ook, die niet gerechtvaardigd zou kunnen worden. Dieven, prostituees, dronkaards en zelfs moordenaars zouden zich erachter kunnen verschuilen, want ook zij hebben hun “temperament”. Maar vindt u in Gods wet ook maar één enkele zonde die wordt verontschuldigd omdat deze aangeboren is? Vindt u in het voorbeeld van Christus of in de geboden van het Evangelie enige grond om te zeggen: ‘Ik moet worden gespaard, want mijn natuurlijke neiging tot deze zonde is zo

sterk dat ik er geen weerstand tegen kan bieden’?

Mijn broeder, spreek zulke onzin niet. Uw eerste taak is juist om de zonde te bestrijden waar u het meest aan gehecht bent. Al uw inspanning en alle genade die u kunt verkrijgen moeten daarop gericht zijn. Jericho moet als eerste belegerd worden; het is de sterkste vesting van de vijand. Zolang die niet valt, komt u nergens verder. In de praktijk blijkt vaak dat bij een ware bekering juist op dat zwakste punt de grootste verandering plaatsvindt. Gods kracht wordt immers volbracht in zwakheid.

“Maar,” zegt iemand, “wat als ik een hardnekkige zonde heb? Wat moet ik dan doen?” Wel, stel dat ik wist dat er vanavond vier mannen klaarstonden om mij te overvallen, dan zou ik ervoor zorgen dat ik voldoende hulp meenam om hen te laten oppakken. Zo moet u ook handelen. Als u weet dat u een hardnekkige zonde hebt, zeg dan niet: “Ik kan er niets aan doen.” Nee, roep juist de hulp van de hemel in tegen die zonde. Als u zulke zonden kent, bestrijd ze dan. Overwin ze door het bloed van het Lam. Door het geloof in Jezus Christus kunnen zelfs de meest hardnekkige zonden worden overwonnen, en ze moeten overwonnen worden. Want een kind van God zal volharden tot het einde. Hij zal meer dan overwinnaar zijn door Hem Die hem heeft liefgehad. Laat daarom Gods liefde u ertoe brengen uzelf te onderzoeken en te zeggen: “Leer mij wat ik niet zie; als ik onrecht heb gedaan, zal ik het niet meer doen.”

III. Mijn laatste opmerking is gericht aan DE ONBEKEERDEN.

Misschien zijn er hier mensen die niet tot Gods volk behoren en toch een gelukkig en voorspoedig leven leiden. Zij hebben alles wat hun hart begeert. En wanneer zij horen over de tuchtiging van Gods kinderen, zeggen zij: “Als dát hun lot is, wil ik daar niet bij horen.” U blijft liever wie u bent, nietwaar? “Ja,” zegt u. Luister dan goed.

Stelt u zich eens voor: hier staat een prins van koninklijke afkomst, die op een dag koning zal worden. Hij heeft iets verkeerd gedaan en zijn vader heeft hem met de roede gestraft. Daar staat hij, met tranen die over zijn wangen stromen. En daar, iets verderop, staat een straatkind dat, voor zover hij weet, geen vader heeft. In elk geval is er niemand die hem ooit uit liefde heeft terechtgewezen. Hij kan doen wat hij wil: vloeken, stelen, liegen, schelden; niemand houdt hem tegen. Hij rolt in het vuil, gedraagt zich op straat als een wildeman en leeft zonder grenzen, zonder dat er een vader is die hem bestraft.

Hij ziet de prins huilen en lacht hem uit: “Jij hebt niet de vrijheid die ik heb! Jij mag niet doen wat ik doe. Je vader zou je nooit laten bedelen of op straat laten zwerven zoals ik. En die straf? Daar zou ik niet voor willen ruilen. Ik ben liever een straatkind dan een prins!” Maar de prins veegt zijn tranen weg en antwoordt: “Ga je gang. Ik word liever elke dag gestraft en blijf liever prins, erfgenaam van een koninkrijk, dan dat ik jouw vrijheid zou hebben en een leven zoals het jouwe zou leiden.” En hoewel de roede hem pijn doet, kijkt hij met diep medelijden neer op de straatjongen.

Welnu, zondaars, zo kijken wij naar u en uw zogenaamde vrijheid zonder hemelse tucht. Wanneer u zich op uw gelukkigst voelt, wanneer u vol vreugde en vermaak bent, misschien onder de indruk van een schitterende voorstelling in het theater, of volledig opgaat in een uitbundig feest, of zelfs in iets nog erger, dan nog zouden wij voor geen goud met u willen ruilen.

Neem ons op ons slechtst, wanneer wij ziek zijn, wanhopig, zwaar beproefd en diep berouwvol voor God, en toch zouden wij niet met u willen ruilen, zelfs niet wanneer u op uw best bent. Zouden wij uw plaats willen innemen, ondanks al uw opgewektheid en zondige uitbundigheid? Nee, dat zouden wij niet.

Vraag het maar aan de oude vrouw in de winter, die slechts een paar takken heeft om een vuurtje te maken en moet leven van wat de zorgzame barmhartigheid van de parochie haar geeft. Vraag haar of zij van plaats zou willen ruilen met de rijke man, gekleed in purper en fijn linnen. Kijk naar haar. Ze slaat een oude rode mantel om haar arme lichaam, dat zwaar door reuma wordt aangetast. Haar voorraadkast is leeg, haar man ligt op het kerkhof, en geen enkel kind komt haar bezoeken. Daar is ze. U zegt: “Wat een ellendig bestaan.”

En daar is de jonge landheer, met zijn hoge laarzen, teruggekeerd van de jacht. Hij staat voor haar. Met al zijn bezittingen en uitgestrekte landgoederen zou hij kunnen zeggen: “U zou toch wel met mij willen ruilen, moeder?” Maar zij kent zijn karakter. Zij weet dat hij God niet liefheeft en geen band heeft met Christus. Daarom antwoordt zij: “Met u ruilen? Nee, dat zou ik niet willen, niet voor duizend werelden.”

“Ga heen, u die zo opschept over al uw schatten,
En beschrijft hoe schitterend ze zijn;
Uw bergen glinsterend stof zijn van u,
Maar mijn Verlosser is van mij.”

Ik heb nog een woord voor u, die God niet vreest. Sta eens stil bij wat er op een dag van u zal worden. God heeft Zijn kinderen innig lief. Hij heeft hen zo lief dat Jezus stierf om hen te redden. En toch spaart Hij hen niet wanneer zij zondigen, maar tuchtigt Hij hen. Als Hij zo met Zijn kinderen handelt, wat zal Hij dan doen met u, die Zijn vijand bent? Als het oordeel begint bij het huis van God, als Zijn toorn, wanneer die nog maar zacht brandt, al zo hevig is, wat zal het dan zijn wanneer de winden van gerechtigheid hem aanwakkeren tot een woeste vlam?

Zoals een vuur de bossen in de bergen verteert, of zoals een uitgestrekte prairie verandert in één grote vuurzee, zo zal het zijn op die ontzagwekkende dag waarop God Zijn oordeel voltrekt over de zonden van de goddelozen. Ik smeed u: denk hierover na. Hij heeft zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem overgegeven aan een wrede kruisdood vanwege de zonden van anderen. Denkt u dan dat Hij Zijn vijanden zal sparen, die tegen Hem in opstand zijn gekomen en Zijn genade hebben afgewezen, wanneer Hij hen zal oordelen om hun eigen persoonlijke zonden? “Begrijp dit toch, u die God vergeet; anders verscheur Ik, en er is niemand die redt.”

Nog één gedachte, want ik kan u niet laten gaan met alleen die ernstige waarschuwing, zonder ook een bemoediging uit het evangelie mee te geven. Neem een voorbeeld aan de kinderen van de Heere. Wanneer zij getuchtigd worden, onderwerpen zij zich, en juist in die overgave vinden zij vrede. Zondaar, ik smeed u: wees wijs. Als u de laatste tijd in moeilijkheden verkeert, als u beproevingen van God hebt ervaren, geef u dan aan Hem over. Leg u in Zijn handen. De oude schrijver Francis Quarles tekent een treffend beeld van iemand die met een dorsvlegel naar zijn vijand slaat. De aangevallen man rent recht op zijn aanvaller af, sluit zich als het ware bij hem aan, en ontkomt zo aan de volle kracht van de slag. Daarbij merkt Quarles op: “Hoe verder weg, hoe zwaarder de slag.” Zondaar, vlucht naar binnen. Vlucht vanavond nog in Gods armen. Zeg: “Ik zal opstaan en naar mijn Vader gaan.” God zal u niet slaan wanneer u tot Hem komt. Hoe zou Hij dat kunnen?

De Heere zegt: “Laat men zich liever aan Mijn macht vastklampen.” Wanneer die arm wordt opgeheven om u te tuchtigen, grijp die dan vast. Grijp die machtige arm, zoals die geopenbaard is in Jezus Christus, want in Hem heeft God Zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken. Houd u vast aan de arm die u anders zou kunnen slaan.

Vertrouw op de Heere, zondaar, door Jezus Christus, het verzoenende offer, en u zult vrede bij Hem

vinden. Vraag Hem in nederige overgave om de zonde weg te nemen die u heeft doen lijden en u bijna uw ziel heeft gekost. Bid dat Hij u doorzoekt en uw zonde aan het licht brengt. Bekeer u en geloof het evangelie. Keer u af van het kwaad en klamp u vast aan de Verlosser, de grote Geneesheer die de ziekte van de zonde geneest, en u zult leven.

Kom nu terug naar het huis van uw Vader. Die lompen, die honger, die varkens en vuile troggen, die burgers die u niet wilden helpen, ja, die ene harde meester wiens enige vriendelijkheid erin bestond u nog dieper te vernederen — dit alles is u overkomen om u naar huis terug te brengen.

Geloof het, ziel, en zeg: “Ik zal opstaan en naar mijn Vader gaan, en tot Hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd.” En nog terwijl u dit zegt, zult u de kus van Zijn liefde ontvangen, de omhelzing van Zijn genegenheid, het kleed van Zijn gerechtigheid en het gemeste kalf als geestelijke overvloed. Er zal vreugde over u zijn, zowel op aarde als in de hemel.

De Heere zegene u, omwille van Jezus. Amen.

